

Keresztes József

Emberöltőkön, korokon át

Lehettem volna láplakó
halász-pákász zombék tudója
nyers halat nyárson sütegető
magyar tatár török német elől bújó
lehettem volna pásztor zsíros

gubában

tinót titkon leütő
esikős ménét úzó
karikást rittyentető

lesunyt fejű szláv
facke után ballagó
szép szomorú szemű asszonyomat
idegenektől bújtató
lehettem volna

nem tudom
a nyelvem magyar
őseim sokat szenvedett alja-nép
között

kereshetők
akik úgy nőttek
százados fák alatt
emberöltőkön korokon át
kiirthatatlanul
mint a fű vagy a bogáncs

Philoktétész

Íme hát házamból kiragadtok
akik korábban megtagadtatok

szükségtek van rám
mert csak általam magasodtok

legyen hát

a szem a cél a szerszám s a néző
töltse be rendelését

Depressziós nyaram

Megint az eső
s előtte az a félelmetes morgás
mosléksárga sötét

talán jég
letört fejű dáliák
sáros pipacsok

és a búza
földre simulva
összeborzolt kalásszal
futások
a szemetet sodró aszfalt-folyón

ingekbe tapadó
gőzölgő testek a buszon

sírás kívül és belül

Látod? Ezt érdemelted

Látod?
Ezt érdemelted.
Ezt a sikoltó feszítsd meg-et.
Ezt a fuldokló sírást,
lábadról leverő ütést.
(A melleidet szorító görcsöt.)

És most feküdj:
légszomjjal,
sápadtan,
nyeldesve torkodban
az „üvegesrepet”. —

Kint zápor van.
Kis buborékok úsznak a vízen.

